

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!Kurucu Meclis sahtekârlığı
faşist çetenin
halktan korkusunu yansıtıyorKarakereñ hermi
velatan vekibi!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 8. Sayı: 162-163
11 Temmuz 1981

ÇEK - AL

YALANDAN YARDIM UMANLAR

R. Yürükoğlu

İtalyan Komünist Partisi, kendi burjuvazisi ile "tarihsel uzlaşma" tezini ortaya sürdüğünde dünya komünist hareketinde gürültü kopmuştu. TKP, İKP gibi bir parti olmadığından pek dünyanın diline düşmüyor ama TKP menşevik kanadının yıllardır uyguladığı tarihsel uzlaşma yanında İKP'nin çizgisi zemzemle yıkanmış kalır. Bu iğrenç tutumu dünyaya tanıtmak, ülke içinde paramparça etmek her devrimcinin görevidir.

İKP, Hristiyan Demokratlarla işbirliği yapma peşindedir. TKP, temel insan haklarını, her çeşit demokrasi görünümünü, parlamentoyu, siyasal partileri ortadan kaldıran işkenceci, terörist, faşist çeteyle "anlayışa varmak" için didiniyor.

İşte son zamanlarda menşevik basında iyice yoğunlaşan Atatürk ve Atatürkçülük övgüsü, bu amaca hizmet eden en önemli araç olarak kullanılıyor. Terörist çetenin "gerici-faşist kanadı"na karshi tutuk kaldığı için "Atatürkçü Evren Paşa"ya tatlı sert sitemler yollanıyor. "Gerçek Atatürkçüler"e sesleniliyor. Bu komedinin seyircilere kendini ayakta alkışlatıracak yanı "Lenin-Atatürk dostluğu"dur. Menşevik paçavralarda, radyoda, Türkiye'de "pişmanlar koğuşları"nda "Lenin-Atatürk dostluğu" üstüne söylevler gidiyor.

"Lenin-Atatürk Dostluğu" Lenin'i Küçük Düşüren Koca Bir Yalandır

Çinli lider Sun-Yat Sen Lenin'in dostuydu. Çünkü o emperyalistlerle gerçekten uzlaşmaz bir devrimci demokrattı. Lenin, Batı'da böylelerinin nesli tükenmişken, tarih sahnesine geç varan Doğu'da proletarya dışından hâlâ böyle devrimciler çıkabiliyor diyordu. Ama Kemal, Lenin'in gözünde hiçbir zaman dost bir yer tutmadı.

Böyle bir yer tutabilmesi için iki özellik gerekirdi. Birincisi, Kemalciliğin gerçek bir anti-emperyalist ideoloji olması, ikincisi, Kemal'in gerçek bir devrimci demokrat olması gerekirdi.

Kemalcilik-Atatürkçülük hiçbir zaman gerçek anti-emperyalist, gerçekten ilerici bir ideoloji olmadı. TKP II. Leninciler Konferansı (1981), Kemalci-

liğin ortaya çıkış dönemindeki niteliğini bilimsel bir durulukla şöyle belirlemiştir:

"Kemalciliğin biçimlenişi, Osmanlı İmparatorluğu'nun yapısına ve bu yapının geçirdiği evrime bağlı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğu, merkezi feodal bir imparatorluktu. Osmanlı İmparatorluğu'nda kapitalizm geliştiği kadarıyla, imparatorluğun dağılma sürecine paralel olarak ve ağırlığıyla merkezi otorite aracılığıyla Prusya tipi yoldan gelişti. Bu süreçte ortaya çıkan burjuvaziye ve burjuva ideolojisine damgasını vuran önemli bir faktör, Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgeci bir yarı-sömürge olmasıdır. Bu durum, imparatorluk içinde boy veren Türk burjuva ideolojisinin ta başından, devleti korumak ve kopup giden sömürgeleri yeniden elde etmek açısından statükocu ve yayılmacı bir karaktere sahip olmasına neden oldu.

"Osmanlı İmparatorluğu'nda burjuvazi Prusya tipi kapitalistleşmenin bir sonucu olarak eski egemen sınıf arasında boy verdi ve bu nedenle baştan beri statükoyu koruma doğrultusunda tutucu bir tutum takındı. İmparatorluğun sömürgelerinde burjuva hareketlerin gelişmesi ve bu sömürgelerin teker teker bağımsızlığa yönelmesi, yani statükoyu bozması da, bu burjuvazinin çok daha tutucu olmasını beraberinde getirdi. (...)

"Ziya Gökalplerin, Enverlerin, Talâtların, ideolojik ve siyasal önderliğini yaptıkları saldırgan ve yayılmacı burjuva ulusçuluğu, I. Dünya Savaşı sonundaki yenilgiyle, Kafkasya'da orduların kırıdırılmasıyla ve Turan düşünün parçalanmasıyla noktalandı. Böylece 1917-18 yıllarında tamamen Anadolu'ya sıkışan Türk burjuvazisi, Türkiye Türkçülüğünü zorunlu bir dördüncü durak olarak benimsemek ve daha sonra yeniden yayılmak umuduyla "gerçekçilik" sınırlarına çekilmek zorunda kaldı. Kemalcilik-Atatürkçülük, bu durağın adıdır. (...)

"Türk burjuvazisinin egemen ideolojisi olan Atatürkçülüğün biçimlenişinde rol oynamış başlıca etkenler ve bunların sonuçları şöylece özetlenebilir. Sömürgeci bir imparatorluğun burjuvazisini yansıttığından yayılmacıdır. Yarı-sömürgeleşen ve çökmekte olan bir ülkenin burjuvazisini yansıttığından statükocudur. Ağırlığıyla Prusya-tipi kapitalistleşmeyle oluşan bir sınıfı yansıttığından hiçbir zaman demokratik olamamıştır. Tarih sahnesine yaşı doğmuş bir sınıfı yansıttığından karşı-devrimcidir. (TKP II. Leninciler Konferansı Kararları, 1981, İşçinin Sesi Yayınları 21, II. Basım, s.46-49).

Kemalciliğin şoven, sömürgeci, anti-komünist özü ile Kemalci hareketin belirli bir tarihsel anda nesnel olarak gördüğü sınırlı ilerici işlevi de birbirine karıştırmamak gerekir. Kemalcilik, hiçbir zaman gerçek anti-emperyalist, ilerici bir ideoloji olmamıştır.

Öte yanda, kişi olarak Kemal bir devrimci demokrat ya da hatta gerçek bir burjuva demokrat bile değil, yarı-sömürgeleşen ama hâlâ sömürgeci bir devletin kalles ulusçusuydu. Siyasal yaşama İttihat-Terakki'nin adamı olarak başladı. Kısa sürede onların arasında barınmadı ve padişahın has adamları arasına girdi. Halkın başlattığı kurtuluş savaşının başını tutması ve dizginlemesi için saray tarafından yüklü altın ve yetki belgesiyle "Samsun'a çıkartıldı". Yeterince güçlenene dek saraya saygılı kaldı. Ondandı sonra kendisi halkın tepesine diktatör olarak oturdu. Herşeyin doğrusunu bilen, doğrusunu yapan, "halka rağmen halk için"lerden oldu. Emperyalistlerle ta baştan uzlaştı. Zaten ne şanlı Ekim Devrimi'ni gerçekleştirmiş Sovyet Cumhuriyeti, ne emperyalist Avrupa, Türkiye'nin haritadan silinmesinden yana değillerdi. Bu koşullar altında Kurtuluş Savaşı "kazanıldı". Kemal'in tarih kitapları bu gerçekleri yazmıyorlar.

Statüko Sorunu

Belki konuyu dağıtmak olur ama bir noktaya değinmek, tarihi ve Kurtuluş Savaşı'nı anlamaya yardımcı olacaktır.

Aşağı-yukarı tüm 19. yüzyılda Avru-

pa siyasal çevrelerini ve basınını en fazla meşgul eden sorun "statüko sorunu" olmuştur. Marks'ın ve Engels'in de bu konuda çok sayıda yazıları vardır.

Statüko sorunu nedir? O tarihlerde sınır komşularına orantılı olarak iyice güçlenen Çarlık Rusyası, Boğazlar ve Balkanlar yoluyla Akdeniz'e inmek istiyordu. Böylece petrolle Avrupa'nın arasına girecek, stratejik olarak da tüm Avrupa'yı avucuna alacaktı. Bu amaca ulaşmak için en kestirme yol, çürüyen Osmanlı devletinin ortadan kaldırılması ve paylaşılmasıydı. Bundan sağlamak için Çarlık Rusyası bir yandan sürekli olarak Osmanlılarla savaşıyor, bir yandan "Slavların kurtarıcısı" rolüyle Balkanlara sarkıyor, öte yandan da Osmanlı devletinin ortadan kaldırılması isteğiyle ardarda Avrupa devletlerine başvuruyordu. Rusya'nın hesabını iyi gören Avrupa devletleri ve özellikle dünyanın o dönemdeki "sorumlusu" İngiltere ise tam tersine statükonun korunmasını istiyorlardı. Tüm dış siyasetlerini statüko ilkesine dayandırmışlardı. Büyük Slav komşunun etkinliğinde küçük Balkan devletleri de, yeri Rusya tarafından doldurulacak bir Osmanlı boşluğu da Avrupa'nın işine gelmiyordu. Osmanlı devletinin "hasta adam" olarak o denli uzun yaşayabilmesinin sırrı Avrupa'nın bu tutumundadır.

Tabii, statüko ilkesi bir yanıyla da ezilen Balkan halklarının Osmanlı ezgisi altında kalması anlamına geliyordu. Marks ve Engels bu nedenle bu ilkeyi gerici olarak nitelemişler ve *Osmanlı sömürgelerine bağımsızlık* istemişlerdir. Ama, Rusya'nın paylaşma isteğine de hiçbir zaman "ilerici" gözüyle bakmamışlardır.

Ne yazık ki, pek çok Sovyet yazarı (kendi sınıflarının olmayan Çarlık tarihini aklayabilmek, Türkiye ile iyi komşuluğu geliştirmek amacıyla olsa gerek) bu konuda çok tutarsızdırlar. Konuyla ilgili Sovyet kitaplarında 3 fikir birlikte yer almaktadır:

1. Çarlık Rusyası Slav komşularını bağımsızlığa kavuşturan bir kurtarıcıdır.

2. Statüko ilkesi, Marks ve Engels'in de eleştirdiği gerici bir ilkedir.

3. Rusya'nın Osmanlı topraklarında, boğazlarda gözü olmamıştır. Bunlara karşı ne denir?

1. Çarlık Rusyası, Akdeniz'e sarmak, toprak kazanmak, Osmanlı'yı güçten düşürmek ve yok etmek için savaş yapmıştır. Balkan halklarının bu arada bağımsızlığa kavuşmaları, Çar'ın niyetini değil, doğan sonucu anlatır. Kendisiyle dost küçük ülkelerin varlığı Rusya'nın işine gelmiştir. Halkların bağımsızlığa kavuşmaları çok sevindirici, ilerici bir gelişmedir. Ama bu, Çarlığı ve niyetini de ilerici yapmaz. O, yayılcı, sömürgeci bir

imparatorluktu.

2. Marks ve Engels, statüko ilkesinin sömürgelerin bağımsızlığını önleyiciliğini eleştirmişler, ilkeyi bu nedenle gerici bulmuşlardır. Rusya'nın isteklerini ise hiçbir biçimde kabul etmemişlerdir. Statüko ilkesine karşı çıkışı, Rusya'nın tutumunu onaylamak gibi göstermeye kalkışmak, basit bir demagoji olur.

3. Rusya'nın Osmanlı topraklarında bal gibi gözü olmuştur. Osmanlı devletine karşı eylemleri bir yana defalarca ilkeyi paylaşma isteğiyle Avrupa'ya başvurduğu herkesin bildiği bir sırdır. Başka nasıl olur? Osmanlı'nın da Rusya'da gözü yok muydu? Tüm somürücü sınıf devletleri için böyle değil midir? Gücü gücü yetene.

Sovyet yazarlarının, çelişkili gerekçelerle Çarlığı aklamaya çalışmalarına gerek yoktur. Tarihin gördüğü en yayılcı imparatorluklardan biri olan Çarlığın tarihi başka bir sınıfın tarihidir. Rus işçi sınıfını, Sovyet devletini bağlamaz. Türk sömürgeci sınıflarının Ermenilere, Kürtlere, Slav halklarına karşı uyguladıkları soykırımların bizi, Türk işçisini, komünistleri bağlamadığı gibi.

Yine konumuza dönelim. 1919'lara geldiğinde siyasal sahnede temel bir değişiklik yer alıyor. Rusya'da 1917 devrimi olmuş, dünya işçi sınıfı ilk devletine kavuşmuş. Her konuda açıklıktan yana Sovyet hükümeti, gizli anlaşmaları yayınıyor, toprak peşinde koşma gibi sınıfına yabancı istemleri bir köşeye atıyor. Osmanlıyı paylaşma isteği de Çarlıkla birlikte gidiyor. Genç Sovyet devleti, ilk gününden Kurtuluş Savaşı'na büyük destek veriyor. Öte yanda Avrupa, Kemal'in Sovyetlere yakınlaşmasından önce telaşa düşüyor. Sovyetlere dost bir devlettense, kendisine dost devletçikler daha işine geliyor. Böylece, kısa süre için bir anlamda, 19. yüzyıldaki roller değişiyor. Ama Kemal'in gerçek niyetlerinin anlaşılması için çok zaman geçmesi gerekmiyor. İşte Kurtuluş Savaşı bu koşullar altında, bildiğimiz gibi sonuçlanıyor.

Bunları söylemekle, Kurtuluş Savaşı yıllarında halkımızın çektiği acıları, gösterdiği kahramanlıkları yok saymış olmuyoruz. Yalnızca daha geniş bir uluslararası çerçeveye oturtmuş oluyoruz. Kemal'in "Atatürk"lüğünün sınırını çiziyoruz.

Kemal'in ideolojisi, kimliği, yaptığı böyledir. Türkiye işçi ve emekçisine, komünistlerine yaptıklarını da iyi biliyoruz. Böyle bir Kemal hangi temelde Lenin'in dostluğu kazanacaktır?

Bakalım Lenin ve Komintern Ne Diyor?

Lenin, Kemal'in ve Kemalizmin kimliği hakkında hiçbir zaman yanılmadı. Onu Lenin yapan keskin görüşüyle her zaman

Kemal'i yerli yerine oturttu. Daha 1920'de, Kemal'in en "keskin anti-emperyalist" olduğu bir sırada Sovyetlerin 8. Tüm-Rusya Kongresi'nde Gürcistan konusuyla ilişkin olarak şöyle diyordu:

"Gürcistan felaketin eşliğindedir. Bize karşı Türk saldırısı planlanmıştı. Müttefikler bize tuzak kurarken, kendileri içine düştüler, çünkü Sovyet Ermenistanı bize geçti.

"Türkiye'de, tepedeki adamlar bizi Müttefikler'e satmaya hazır Kadetler Oktobristler, Milliyetçilerdir. Ancak, bunu yapmaları son derece güçtür. Müttefiklerin azgın baskısına karşı Türkiye halkının kini yükseldikçe yükseliyor ve biz bağımsız Azerbaycan Cumhuriyeti'ne müslüman köylülerin gerçek kurtuluşu için yardım ettikçe, Sovyet Rusya'ya sempatisi aynı oranda artıyor..." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.42, s.246).

Lenin, Kemal'in emperyalistlerle pazarlığını, Sovyetlere saldırmaya hazırlanmasını, Ankara'nın "cibilliyetini" ne güzel anlatıyor. Bu sözlerde "dostluk" var mı?

Komintern, Lenin'in önderliği altında, 1920 Temmuz'unda Kemalistleri Türkiye halkına şöyle tanıttı:

"Bazı efendiler ve beyler kendilerini yabancı kapitalistlere sattılar, ötekiler sizi silahlanmaya çağırdılar ve sizi yabancı işgalcilere karşı savaşmak üzere örgütleyordular. Fakat onlar ülkenizin iktidarını elinize almanıza, Sultan'ın asalaklarına sunduğu tarlaları ele geçirmenize, topraklarınızda mısır yetiştirmenize ve kendinizi beslemenize izin vermiyorlar. Eğer yabancı kapitalistler emfendilerinize daha iyi koşullarda barış önerirlerse, liderleriniz yabancıların yardımıyla sizi yine zincire vuracaklar. Tıpkı büyük toprak ağaları ve eski memurların, yabancı orduların egemen olduğu yerlerde yaptıkları gibi."

Yine, Lenin'in önderliğinde toplanan Komintern 4. Kongresi 1922 Kasım'ında Türkiye emekçi yığınlarına yayınladığı çağrıda şöyle diyor:

"Angora'daki ulusçu hükümet Türkiye büyük burjuvazisi yararına bir iki ödün karşılığında emperyalistlerle uzlaşmaya hazırdır. Bu yeni siyasetini komünist partisini dağıtarak, tüm örgütlerini bastırarak, toplu tutuklamalara ve hapisteki yoldaşlarımıza karşı barbar uygulamalara girişerek, son olarak da İstanbul'daki Türk İşçi Sendikası'nı (Amele Teali Cemiyeti — R.Y.) kapatarak uygulamaya koydu..."

İşte Lenin'in Atatürk'e dostluğu bu kadardır!

Menşevikler Neden Bu Yalana Sarılıyorlar?

Menşevikler, söylediklerinin yalan olduğunu bile bile neden bu yalana yapıyorlar? Terörist cuntaya neden faşist demiyorlarsa, hatta ılımlı göstererek "tarihsel uzlaşma"yı "tarihsel satış" düzeyine çıkarıyorlarsa ondan.

İflah olmaz ödek oportünistlikleri gereği iki nedenle bu yalana sarılıyorlar. *Birincisi* ve asıl önemlisi, onlar için Türkiye'de devrim, dünya devrimi, Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarları gibi kavramlar söz konusu değildir. Onlar devrimi düşünmüyorlar. Cuntaya faşist derlerse, Lenin'in Kemal'e dostluğu diye birşeyin olmadığını söylerlerse, Kemalciliğin kimliğini ve bugün aldığı anlamı açıklarlarsa, Sovyetlerle Türkiye'nin "iyi komşuluk ilişkilerini" bozacaklarını sanıyorlar herhalde. Ne var ki, iyi komşuluk ilişkileri, ekonomik ilişkiler asıl olarak iki taraf için de nesnel zorunluluğa dayanan ilişkilerdir. Bilimsel-tarihsel gerçekleri söylemekle de, söylememekle de çok bir şey değişmez. Sonra, TKP turizm bürosu değil, Türkiye Komünist Partisi'dir.

Menşeviklerin Lenin-Atatürk dostluğu yalanına sarılmalarının *ikinci* nedeni de, tüm devrimci ve demokrat örgüt ve kişilere yönelen terörden kurtulma çabası olsa gerek. Böylece terörist cuntanın düşmanlığını daha az çekeceklerini düşünüyorlar. Tabii, sorunlara sınıfsal açıdan bakmadın mı satranç gibi oynadığını sandığın siyaset oyunu birdenbire pişpiriğe dönüyor. Hem bir takım özel varsayımlar üstüne kurduğun şato çöküyor, istediğin olmuyor, hem devrimci-ler arasında iyice kimliğin ortaya çıkıyor. Bu iş de böyle oldu. Haziran ayı içinde partinin iki kanadından da geniş sayıda yoldaşımız tutuklandı. Terörist çete, uluslararası tepkisinden çekindiğinden olacak, bu tutuklamaları basına yansıtmadı. İçerde de belli bir fark sürdü. TKP-İşçinin Sesi, öteki devrimcilerle birlikte eziyet koşullarında, menşevikler ise, tövbe edenlerle birlikte "pişmanlar koşulları"nda. Ziyaretçileri geliyor, radyo dinliyorlar vb. Önemli olan şu ki, iğrenç taktikleri yanlarına kâr kaldı.

Komünistler Gerçekleri Söylüyorlar

Ne ilginçtir ki, TKP Kemalciliği 1920-1930 arasında geneliyle doğru değerlendirmiş, Şevket Süreyya çeşidi komünistliğe karşı durmuştur. Komintern'de 1922'de Orhan Yoldaş, 1928'de Fahri Yoldaş, bazı sallantılı formülasyonlar dışında doğru değerlendirmeler yapmışlardır.

Şimdi, bunlardan ikincisinden bazı bölümler okuyalım. Alıntı yaptığımız yazı 1928'de Komintern Uluslararası Basın Haberleşme Bülteni'nin 76. sayısında yayınlanmıştır. Bu yazıyı seçmemizin bir nedeni bir tarihte İ.Bilen'in bize, Fahri'nin kendi kullandığı bir ad olduğunu, bu konuşmayı kendisinin yaptığını söylemesidir. Dün inanmıştık. Bugün, belge görmeden birşeye inanmaya olanak yok. O denli yalan söylediler ki. Herneyse, eğer bu konuşma İ.Bilen'in ise, o kişinin bugünkü dramını da iyi sergiler. Okuyalım.

"Emperyalistlere karşı utkudan sonra kendi iktidarlarını kuran Kemalistler, iktidarlarına, Türk olmayan unsurlar, emperyalizmin ajanları komprador burjuvazi pahasına, en azından minimum bir ekonomik taban döşemek amacıyla politik iktidardan yararlandılar. Bu aşamada, yalnızca eski atölye ve fabrikaları yenileştirmek için değil, yenilerini açmak ve rakiplerini ezmek için işe koyuldular. Vergilendirmede olağanüstü bir artış, ekonomik iktidarlarını kurmak ve endüstriyel gelişme için devlet fonlarının artan ölçüde kullanımını gözliyoruz. Tekelci yöntemlerin uygulanmasını ve ülkede sermayenin mobilizasyonunu görüyoruz. Bu gelişme birkaç yıl sürdü ve Türk ulusal burjuvazisini ezeli rakiplerine, komprador burjuvaziye yaklaştırdı.

"Bu gelişme aşaması, bir buçuk yıl kadar önce sona erdi. Kemalizm, daha çok gelişmeyeceği bir noktaya geldi. Burjuvazi birikimi arttırmak ve hızlandırmak zorundadır. Ama ulusal burjuvazinin, önce kullanılan yöntemlerle bağımsız gelişmeyi güvence altına alma girişimleri başarısız oldu. Şimdi artan ölçüde sermaye ithal etmek zorundalar. Kemalizm, işçi yığınlarının sömürsünde emperyalist sermayeyi ortaklığa almak zorundadır. Emperyalizm bu durumdan yararlanmış. Kemalist burjuvaziyi, Musul sorununu ve geçenlerde de kamu borçları sorununu kendi çıkarına çözümlenmeye zorlamıştır. Bu çok önemli iki noktada Kemalizm emperyalizme teslim oldu. Ama hepsi bu kadar değil. Emperyalistlerin iştahını doyurmak için, Kemalizm yabancı sermayeye daha da büyük ödünler vermek zorundadır. Böylece Kemalizm, ülkenin bağımsızlığına ihanet yoluna itildi.

"Bu durumun bir öteki sonucu da işçi sınıfına uygulanan ağır baskıdır. Kemalist burjuvazi yalnızca komünist harekete değil, aynı zamanda devrimci sendikalara ve savaşımdan korkmayan tüm işçi örgütlerine baskı yapıyor. Böylece Kemalist burjuvazi tamamen karşı-devrimci kampa geçmiştir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde,

utkusal olduğunda bile karşı-devrimin safına geçen ulusal burjuvazinin karakteristik örneğini temsil ediyor. Ayrıca görüyoruz ki, kapitalist gelişme yoluna giren sömürge ve yarı-sömürge ülkeler, kapitalizmin daha çok gelişmesini bağımsız olarak yürütemektedirler. Belli bir süre sonra yabancı sermayenin etkisi karşısında teslim olmak zorunda kalıyorlar. Kurtuluş savaşımını utkuya ulaştırmış ama sosyalist gelişme yoluna girmemiş bu ülkeler, yavaştan yarı-sömürge ülke durumuna geri dönüyorlar. Bu Kemalist kapitalist Türkiye için de geçerlidir. Kemalistler daha şimdiden emperyalist burjuvaziyle, örneğin İtalyan kapitalizmiyle anlaşmalar imzalıyorlar. Bu anlaşmalar, Sovyetler Birliği'ne ve uluslararası proletaryanın devrimci cephesine karşı savaşa yöneliktir. Bu, Kemalizm'deki yeni dönüşümün en karakteristik yanısıdır. Bu, ikinci aşamadır. Sömürgeleşme, Türkiye'yi emperyalizme bağlama aşamasıdır. Ulusal burjuvazinin ihaneti ve tamamen karşı-devrime geçişi aşamasıdır.

"Bu durum, doğal olarak, bizim saflarımızda da yankılandı. Kemalizm ve Parti'nin izlemesi gereken yol üzerinde görüş ayrılıkları çıktı. Parti'de bir kesim, Türkiye'deki kapitalist gelişmenin anti-militarist bir karakter taşıdığı ve bu dönemde burjuvazinin yalnız kendi sınıf çıkarlarını değil, Türkiye'deki tüm sınıfların çıkarlarını temsil ettiği görüşündeydi. Buna göre, Kemalizme karşı politik savaş, ya da sınıf savaşı değil, olsa olsa ekonomik savaşım — işçilerin koşullarını iyileştirmek, kesimsel istemler için savaşım — yürütmeliydik. Kapitalist sisteme karşı devrimci saldırı yok. Bu nedenle de öncü yığın partisi değil bir çalışma gurubu olmalıydı.

"Ağır terör karşısında şaşırın, burjuvazinin işçi sınıfına karşı aldığı sert önlemlerden umutsuzluğa kapılan ve ajan provokatörlerin ihanetlerinden acı duyan öteki kesim daha değişik yanlışlar yaptılar. Bireysel kahramanlık eylemlerine başvurular. Kemalist sendikalarındaki işçileri terk ettiler. Sendikal hareketin birliği için savaşımı bırakıp, harekete bölmeyi savundular. Anarşistçe yanlışlar yaptılar. Güçlü sektörler belirttiler ve eğilimleri gösterdiler. Çok sola kaydılar, yalnızca gelişmiş kapitalist ülkelerde geçerli olabilecek sloganlar savundular. Türkiye burjuva devrimi geçirdi ama bu devrim, burjuva demokratik devrimin tüm görevlerini yerine getirmedi. Tarım devrimi yapmadı, ulusal sorunu çözmedi, vs. Türkiye'de yarı-feodal kalıntılar var. Türkiye, örneğin Almanya gibi, ileri derecede endüstrileşmiş, gelişmiş bir ülke değil. Nüfusun çoğunluğu köylü küçük üreticilerdir. Bu

nedence, Türkiye proletaryasının görevi, ancak, işçi köylü diktatörlüğünden proletarya diktatörlüğüne geçmek olabilir. Geçiş dönemi Türkiye’de kısa olacaktır, çünkü endüstri belli ölçüde gelişmiştir. Oldukça büyük ve yeterli bir işçi sınıfı ve yığınlarla bağlı bir Komünist Partisi vardır. Söylemeye bile gerek yok ki işçi köylü diktatörlüğü işçi sınıfının doğrudan öncülüğü ve hegemonyası altında olmalıdır. TKP’nin izlemesi gereken doğru çizgi budur. Somut durumun çözümlenmesinden çıkan doğru perspektif budur.

“Bu dönemde Komünist Partisi’nin görevleri: Parti’yi örgütsel olarak güçlendirmek ve onu bir yığın partisine dönüştürmek. İşçi yığınlarını, özellikle örgütsüz işçileri sendikalara kazanmak. İşçi sınıfı içinde en başta sağ tehlikeye karşı durmak, solu eleştirerek yok etmek. Türkiye’nin işçi yığınlarına Kemalistleri, ülkenin bağımsızlığına, devrime ihanet edenler olarak sergilemeliyiz ve Kemalist burjuvaziye karşı işçi ve köylülerin devrimci savaşkan cephesini kurmalıyız. Kemalizme, onun Sovyetler Birliği’ne karşı savaş hazırlıklarına karşı durmak için yorulmak bilmez bir kampanya yürütmeliyiz. Bu dönemde TKP’nin görevleri bunlardır.”

Şurasını açıkça görelim ki bugün Türkiye solunda *İşçinin Sesi* dışında Kemalciliği-Atatürkçülüğü bu yazı gibi açık ve cesur belirleyen bir akım yoktur (Kürt devrimci hareketlerini bu çerçevenin dışında tutuyoruz. Onların büyük çoğunluğu doğru değerlendiriyor. Bir Kürt devrimcisi için ezen ulusun burjuvasını değerlendirmek oldukça kolaydır. Onlar için asıl zor alan kendi tarihlerini kendi kişilerini doğru değerlendirmektir). Türkiye Komünist Partisi—*İşçinin Sesi* kanadı, II. Leninciler Konferansı, “bugün burjuva ideolojisine karşı savaş, Kemalciliğe, Atatürkçülüğe karşı savaş olarak önem kazanmıştır” saptamasını yapmıştır. “Atatürkçülüğe karşı ideolojik savaşın hem yurt içinde, hem de yurt dışında yükseltilmesini” acil görev olarak belirlemiştir.

Anlaşmazlığımız Yalnızca Dünde Değil Asıl Olarak Bugündür

Menşeviklerle Atatürkçülük konusundaki anlaşmazlığımız yalnızca Kemal’in ve ideolojisinin, hareketinin değerlendirilmesinde de değildir. Dünü değerlendirmede değildir. Asıl olarak Atatürkçülüğün bugün içeriğini, işlevini değerlendirmedir.

Menşevikler, ideolojinin de yaşayan, canlı bir varlık olduğunu, zaman içinde şu ya da bu yana evrimlendiğini, geliştiğini unutuyorlar. Ya da öylesi işlerine

geliyor. Zamandan mekandan ayrı bir “Atatürkçü” nazar boncuğunu her iyi geçinmek istedikleri kişinin boynuna asıyorlar.

Atatürkçülük ortaya çıkmalı 50 yılı aşmış. Bu süre içinde Türkiye burjuvazisi bambaşka bir sınıf olmuş. Finans-kapitale büyümüş, holdinglerde örgütlenmiş, tekeldışı kesimlerini “aylığa bağlamış”, emperyalistleşme aşamasına varmış. Böyle gericileşen bir burjuvazinin ideolojisi de, bu gelişimi yansıtabilecek biçimde iyice gericileşmez mi? Atatürkçülüğün ta başından beri nasıl bir ideoloji olduğuna yukarıda kısaca değinmiştik. Ama 50 yıl sonra, o noktada bile kalabilir mi? Dünkü Atatürkçülüğü menşeviklerin değerlendirmeleri bir suçsa, bugünkü Atatürkçülüğü ayırdetmemeleri çok daha ağır bir suç değil midir?

TKP II. Leninciler Konferansı kararları, günümüzün siyasal sorunlarını anlamada paha biçilmez bir öneme sahiptir. Bu konuda da açık kesin belirleme getirmiştir:

“Faşist cuntanın Kemalciliğe-Atatürkçülüğe sıkıca sarılması hiç de şaşırtıcı değildir. Sömürgeci bir geçmişin mirasçısı olan fakat daha güçlü emperyalist burjuvazilerden tokat yemiş bulunan Türk burjuvazisinin ideolojik evriminin dördüncü durağı olan Atatürkçülük, bugün Türk burjuvazisinin ülkeyi emperyalist bir konuma yükseltmek için kullandığı sovenist-yayılmacı bir ideolojidir. Bugün Kemalcilik Türk burjuvazisinin emperyalistleşme aşamasının ideolojisi olarak yeni bir ivme kazanıyor. Faşist cunta, liberallerin ve oportünistlerin katkılarıyla Kemalciliğe kazandırılan popülariteden yararlanarak, hem yığınlar üzerinde faşizmin ideolojik etkinliğini artırmaya, hem de bölgemizde Sovyetler Birliği’ne ve Arap halklarına karşı ciddi bir tehlike oluşturan yayılmacı bir Türkiye dikmeye çalışmaktadır.

“Türk burjuvazisi dışa açılma gereksiniminin bir sonucu olarak Kuzey Kıbrıs’ı işgal etmiştir. Faşist cunta Kuzey Kıbrıs’ın Türkiye’nin ayrılmaz bir parçası olduğunu açıkça söylemektedir. Daralmış ve paylaşılmış bir dünya emperyalist sistemi içinde yayılma gereksinimi duyan finans-kapitalin Kıbrıs’ın dışında öteki Orta Doğu ülkelerine karşı da saldırgan bir tavır alması büyük bir olasılıktır. Basında Kerkük ve Musul üzerine açılan kampanya bunun ciddi bir belirtisidir.

“Askersel olarak daha güçlü, NATO’nun bölgeye dolaysız müdahale etmesinin bir manivelası, Orta Doğu’da “öncülüğe” gürleşen bir Türkiye’nin Sovyetler Birliği için de bir tehdit unsuru olduğu açıktır. Atatürkçülüğün özünde anti-Sovyetik bir ideoloji ol-

madığını öne sürmenin hiçbir gerçek temeli yoktur. Atatürk-Lenin dostluğu gibi sınıfsal özden yoksun yakıştırmalara dayanmak affedilmez bir bilinç bulandırmaz.

“Geçmişte Kemalcı yönetimler İslamcılığı çıkarları gerektiğinde nasıl kullandırsa, bugün de faşist cunta aynı yöntemi kullanmaktadır. Faşist cuntanın İsrail’le diplomatik ilişkilerini asgari düzeye indirdiği, Orta Doğu’da Türkiye’nin “öncü” olduğundan sık sık söz edilmeye başlandığı bugünlerde kullanılan İslamcılık, Türk finans-kapitalinin Arap ülkeleri üzerindeki etkinliğini artırmaya çalışmasının bir manivelasıdır.

“Atatürkçülük, tüm bu uygulamaları, özünde varolan ve faşizmin rahatça üreyebileceği özellikleri nedeniyle kolayca kapsayabilmektedir. Atatürkçülük, tarihsel gelişimi içinde faşist bir ideoloji olarak ortaya çıkmadı. Ama, “sınıfsız-imtiyazsız kaynaşmış toplum”, “tek parti-tek şef”, “merkezi-güçlü devlet” gibi temel örnekleleriyle, bugün emperyalistleşmekte olan finans-kapitalin istemlerine güzelce uymaktadır. Faşist iktidarın Atatürkçülüğe sarılması, onun hem bu özelliklere sahip olmasından, hem de burjuvazinin egemen ideolojisi olmasından ileri gelmektedir. Korporatif toplumu, monolitik devlet yapısını oluşturmaya koyulan faşist cuntanın sınıflararası barışı, güçlü devlet anlayışını, toplumda özveriye ve bürokratik disiplini Atatürkçülük’le bağlaması boşuna değildir.”(TKP II. Leninciler Konferansı Kararları, s.51-53)

Her köpeğe Bir ısırma Hakkı

Geçenlerde bir yoldaşımın konuşurken bambaşka bir anlamda anlattığımız bir kuralı burada yinelemek istiyorum. Sanırım buraya daha iyi uyacak.

İngiltere’de çok eskilerden gelen, yasa yerine geçen bir yazısız kural varmış. Bugün de uygulanıyor. Bu kurala göre her köpeğin yalnızca bir kez ısırma hakkı vardır. İkincisinde köpeği yok ediyorlar, sahibine de ağır ceza veriyorlar. Bu kuralın ardında şöyle bir düşünce yatıyor. İnsan, köpeğin ısırma huyu olduğunu bilmeyebilir ve ilk seferinde gafil avlanabilir. Ama ikinci kez ısırırsa insanın bir özü kalmamıştır.

1971’in 12 Mart’ında TKP yoktu. O tarihe gelen hesap defterini de, 1973-1980 arası oportünistlerin yaptıklarını da bir yana koyalım. Ama menşevik köpek 1981’in 12 Eylül’ünde fena ısırıldı. Türkiye solunun içine düştüğü durum da, çekilen anlatılmaz acılarda, işçi ve emekçi yığınların kahrında en büyük suç bu köpeğindir. Bu köpek bir daha ısırılmamalıdır! Isırması, bu kez suç bizim, hepimizin olacaktır!